

е съществувалъ царскій ферманъ, но отъ друга страна се е мислило и кроёло какъ полекичка да имъ се измъкне тоя документъ изъ ржцѣтъ.

Отъ тукъ на долу ще приложа същиятъ разказъ на двѣда Кара, т. е. както е самъ той разказвалъ.

— „Не помня добрѣ, но до колкото съмъ слушалъ и запомнилъ, трѣба да има до 150 год. отъ врѣмето на хайдутъ Бобя. Споредъ както ми събраспавяли, тоя Боби билъ късъ, растъртенъ чилѣкъ, но много юнакъ. Не го е било страхъ отъ нищо. Колко турци, та че и Българи е искалъ той! . . .

„По хайдутъ Бобевото врѣме е имало въ селото ни единъ старецъ на име дѣдо Севи, тозъ дѣдо Севи е ималъ една много хубавица дъщеря, таквази хубавица друга въ селото е нѣмало. Боби я залюбва и искалъ да я земи за жена. Но въ това врѣме е имало въ селото ни и конакъ *) въ когото е имало единъ субашъ **) на име Ибишъ - а, заедно съ негови нѣколко хайти, ужка да пази селото отъ лоши хора, а самъ той е билъ страшенъ хайдутинъ и проклѣтъ звердакъ: денѣ въ конака, а нощѣ въ гората. Не щешъ ли, този Ибишъ - а и, той да залюби дѣдо Севовата дъщеря, която искалъ да потурчи и да я земи за жена! Ибишъ - а, като субашъ, ходилъ си ката день у дѣдо Севови, комуто, прѣдлагалъ, дори го и насилвалъ, и заплашвалъ да му даде дъщеря си. Единъ день дѣдо Севи се срѣща съ Бобя и му казва:

*) Здание много по голѣмо отъ селскитѣ къщи, прилично на градска къща.

**) Субашитѣ се пращаха отъ градищата като чиновници за павение тишината; селото бѣ длъжно да го храни и му заплаща.